

2019. május 5. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – Átháríthatatlan feladat

„Rászedtél Uram, és hagytam, hogy rászedj!” – fakad ki Jeremiás próféta, majd így folytatja: „Az Úr igéje gyalázatomra lett, és csúfságomra egész nap. Azt mondtam: Nem törődöm vele, és nem beszélek az ő nevében. De olyan lett a szívemben, mint az égő tűz, bezárva csontjaimban, hiába erőlködtem, hogy magamban tartsam, nem győzöm” (Jer 20,7-9).

Teljesen az az érzés van bennem, mintha a tanítványok sorsát írta volna meg a próféta. Próbáltak elvonulni, ki-ki a maga útját járva, de valójában nem tudtak kitérni a bennük feszülő jézusi élet elől. Mindenről azok az emlékezetes események, percek jutottak eszükbe, amelyeket mesterükkel együtt éltek át. Külön-külön és együtt újra és újra átérték mindazt, ami velük történt az alatt a felejthetetlen három év alatt, kivéve a csúfos véget. Egyre inkább megértették, hogy nekik Galileában kell lenniük, nekik Galileában mindent újra kell kezdeniük akkor is, ha Jézus egészen másképpen ugyan, de ha lehet, még igazabban jelen van. Galilea a hazájuk, ahol egész életük lepergett, ahol találkoztak a tanítóval, aki azt az Istent mutatta meg nekik, akit nem lehet nem szeretni, akiben nem lehet nem megbízni. Itt, ahol otthon vannak, ahol a hétköznapiak észrevétlenül siklanak egymás után, itt van a hely és alkalom, hogy töltekezzenek a jézusi étellel, amelynek egyetlen tartalma van: az Isten, az atya, aki mindent kockára tesz az emberekért. Nem kell újat kitalálniuk, Jézus már kitalálta, halászni kell, embereket kell keresni. Ennek a halászatnak nincsen alternatívája. Ennek a halászatnak egyetlen normája, egyetlen mértéke van; a hal maga, a 153.

Nekünk is vissza kell mennünk Galileába, ki kell mennünk a Genezáreti-tó partjára, hogy minket is magával ragadjon a jézusi élet, és mi se bírjuk ki anélkül, hogy halásznánk, mert minket is elragadott egy ember, akiben jelenvalóvá vált az Isten közöttünk. Kell, hogy kiüljön az arcunkra annak a vonása, aki képes volt mindenféle ellentétes propagandával szembeállni, és kitartani a végsőkig. Ugyanezt kérdezi Pétertől is, és tőlünk is, és ha a válaszuk igen, akkor teljes felelősséggel mehetünk az emberek közé, akik nem mind szelíd, áment mormoló bárányok, hanem akár bárányképű farkasok, de ha valóban megjártuk Galileát, akkor vállalni tudjuk azt, ami ott történt velünk. Jézus üzenetének lényege, hogy nem csupán önmagunkért kell végigmennünk ezen az úton, hanem hogy képesek legyünk úgy jelen lenni – Izaiás szóhasználatával – a pogányok Galileájában úgy, mintha velünk és köztünk Jézus járna.

Pilátusnak a Galilea szó a továbbhárítást jelentett, hogy a felelősségtől mentesüljön, de neki sem sikerült. Mi nem háríthatjuk a Jézustól kapott feladatot sem Istenre, sem a túlvilágra, mert Isten Jézusban személy szerint minket talált alkalmasoknak.

Sulyok Gábor, Budapest